Ч. 163. Неділя 2 серпня (20 липня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане сойму. — Події в Туреччині. — Православний міжнародний з'їзд.

„Polnische Korrespondenz" доносить, що вчера презес польского Кола п. др. Гломбиньский і віцепрезес п. Стапиньский були у п. президента мін. бар. Бека на довшій конференциї. Предметом конференциї була перед усім справа скликаня галицкого сойму. Постановлено его скликати на день 14 до 15 вересня. Дальше представив др. Гломбиньский п. президентови міністрів конечність значнійшої підмоги з державного скарбу для тих повітів галицких, котрі були навіщені повеню. П. президент міністрів обіцяв вдоволити ті жаданя. Вкінци обговорювано ще инші краєві справи.

З Константинополя доносять часописи, що там проганяють всіх урядників, шпігунів і функціонарів, що відзначали ся ненавистию до всяких ліберальних і конституцийних змагань за часів абсолютизму. Молодотурки домагають ся, щоби султан усунув зі свого окруженя двох шамбелянів Раґіба і Мегмеда Черкеса та міністра маринарки Гакана-Рахміда. Урядники, що піддержували давну систему, самі старають ся вправді утікати за границю, але всіх границь стережуть молодотурецкі аґенти, котрі їх виловлюють і арештують. Молодотурки є невдоволені з нового міністра поліциї і жадають его усуненя. Також і міністер просьвіти Гашім має бути усунений. Всі ті достойники є зненавиджені не лиш у цивільних жителів але також і в кругах висших урядників. Усунено вже Секкі-пашу зі становиска директора військової школи. Телеґрами з Солуня і инших македоньских міст доносять, що грецкі і болгарскі ватаги заявили готовість піддати ся власти. Амнестовані політичні вязні грецкі з Монастира прибули до Солуня, де витано їх з ентузиязмом. Правдоподібно всі ватаги зложать в короткім часі оруже.

До всіх корпусів армії розіслано іраде, після котрого всі офіцири, що не авансували від пяти літ, мають бути посунені до висшої ранґи. Також скликане парляменту буде підлягати контролі парляменту а крім того буде належати до него установлене цивільної листи султана, тому приказав султан завести як найбільші ощадности в видатках двора. Богато дворских урядників буде усунених а надто будуть обмежені і зменшені видатки на султаньский гарем. Крім того казав султан здержати всі пенсиї виплачувані шпігунам і політичним агентам заграничним. По причині тих нових розпоряджень султана стратить хліб около 4309 людий, за то заощадить державний скарб 16 мілiонів франків.

Вчерашний селямлик проминув без заворушеня. Населене приймало войско з одушевленєм. Около 30 до 40 тисяч людий взяло участь в селямлику. Султан переїздив стоячи в повозі, витаний товпами людий, а по селямлику приймив на авдиєнциї амбасадорів: перского, італіяньского, американьского і австро-угорского, дальше послів: німецкого, іспаньского і анґлійского та представителів: францускогo і чорногорского. Гадають загально, що критична хвиля проминула, а причинило ся до того виступлене дипльоматичного тіла.

В Киві з'їхали ся всі російскі митрополити, епископи і кількасот делеґатів низшого правосл. духовеньства на двотиждневий „місіонарский з'їзд". Відкрите з'їзду (25. с. м.) відбуло ся в присутности оберпрокуратора синоду Ізвольского, его заступника Роґоніча, ґенерал-ґубернатора Сухомлінова, київского ґубернатора кн. Ігнатева, охмістра двора ґр. Шереметева і вкінци славного доктора Дубровіна. Присутність тих осіб учить понад всякий сумнів, що властивими керманичами з'їзду будуть російскі бюрократи і „істінно-русскіе".

Толеранцийний указ з 1905 р. виказав повну безсильність бюрократичного православя

Із споминів куропатви.

(З францускогo — Альфонса Додета).

Знаєте, що куропатви живуть гуртом і гніздять ся разом в борознах загонів, за найменшим звуком зривають ся в гору і розсипають ся як жмінка сіна киненого на землю. Наш гурток, численний і веселий, містив ся на краю ліса, маючи з одного боку поживу а з другого потрібний захист. Від коли я поросла в пірє та навчила ся сама літати й живити ся, чую ся дуже щасливою на земли. Одно лише непокоїть мене трохи, іменно ті славні лови, про які наші мами зачинають говорити нишком між собою. Один з найстарших наших товаришів сказав до мене:

— Не бій ся, мала! Вже я возьму тебе того дня під свою опіку і нічо тобі не стане ся.

Був се старий когут, незвичайно бистрий та жвавий, хотяй на пірю і на грудех мав сліди куль. Ще молодий дістав шротом в крило, що зробило его трохи потяжким, тому розглядав ся уважно кругом себе, заким зірвав ся до лету. Часто забирав мене з собою на край ліса. Стояв там дивний, малий дімок, укритий в тіни каштанів і майже все замкнений.

— Придиви ся добре тому дімкови — говорив старий. — Як побачиш з комина дим, двері і вікна отворені, то зле буде з нами.

І справді, одного дня вранці я почула з борозни придавлене кликане. Кликав мене старий когут. Его очи горіли дивним блеском.

— Ходи сюди швидко і роби то, що я!

Напів спляча побігла я до него, не піднимаючи крил, не скачучи навіть, але пересуваючи ся тихо поміж груди землі, як миш. Ми побігли в сторону ліса. З комина малого дімка піднимав ся дим, вікна були поотвирані, а перед отвореними дверма стояли стрільці, окружені псами, що скакали до гори. Коли ми переходили попри них, оден стрілець сказав:

— Ходім тепер в поле, а по сніданю підемо в ліс.

Я зрозуміла, чому мій старий товариш вів мене під дерева. Серце мені било сильно, особливо на думку про мої бідні товаришки.

Нараз, заки ми вспіли дістати ся до ліса, пси кинули ся в нашу сторону.

— Присядь, присядь! — крикнув старий присідаючи.

Рівночасно, яких десять кроків від нас, піднесла ся громадка наляканих перепелиць і кинула ся до лету. Роздав ся страшний гук і нас засипав білий пил, досить горячий, хотяй сонце ледви зійшло на небо. Я так перестрашила ся, що ледви могла рушити ся з місця. На щастє ліс був близько. Мій товариш сховав ся під малим дубом, я присіла коло него і так сховані, дивили ся ми обоє крізь листє.

В поли була страшна канонада. За кождим вистрілом я замикала очи, зовсім оглушена. Коли відважила ся подивитись, бачила перед собою велику рівнину а на ній літали пси, вігряючи між травою та збіжем. Стрільці накликували на них і вилискували до сонця рушниями. І знов роздав ся гук, а в воздусі почали литати якісь листки, хотяй близько не було дерева. Мій товариш пояснив мені, що те пірє. Та й дісно, яких сто кроків від нас упала на землю гарна, сіра куропатва з закровавленою головою...

Коли сонце піднесло ся високо і стало припікати, канонада притихла на хвилю. Стрільці вертали з рушницями на раменах до малого дімка, а коло них волікли ся втомлені пси, звісивши довгі язики.

— Будуть тепер їсти — сказав мій товариш — і ми зробім те саме.

Ми зійшли на поле, зараз під лісом, глядаючи в збіжу зерна. Були тут два гарні бажанти з брунатно-червоним пірєм, криючи ся з переляку. Не були вже такі гордовиті, як звичайно. Їдячи, ми оповідали собі враженя, випитували ся взаімно... Тимчасом сніданє стрільців, доси тихе та спокійне, почало робити ся чимраз голоснійшим. Ми чули брязкіт склянок, стріляне корків з бутельок. Старий когут заявив, що вже пора шукати захисту.

І ми шурнули назад до ліса та присіли на горбку, зарослім травою. Я хотіла втікати дальше, але мій товариш сказав, що тут буде ліпше, бо всьо будемо бачити довкола. Ледви ми сховали ся, як стрільці війшли до ліса. Ох, ніколи не забуду того першого вистрілу в лісі, що як град подіравив листє дерев і пообди-

в суперництві з иншими конфесиями, особливо з католицизмом, а навіть з численними російскими сектами. Хоч православє остало на дальше пануючою релігією, то не може оно при теперішній дезорґанізациї, а головно при повнім браку живого духа, прогнаного мертвеччиною і канцелярщиною — опирати ся живому слову штунди ані з'орґанізованому, повному енергії католицизмови. А тим-більше тратить ґрунт під ногами, що єго керманичі, а за ними і низше духовеньство виявляє повний брак солідарности з духовними і материяльними інтересами населеня, а противно солідаризує ся з адміністрациєю, поміщиками, загалом з російскою реакциєю, социяльним і національним гнетом самодержавя. Зреформоване православя в теперішних услівях було би тепер лише водою на млин реакциї, але з другого боку лише зломане сили реакциї може промостити дорогу відродженю православя.

Однак, як там не буде з цілим православєм, а вже тепер можна з розділу роль судити о овочах з'їзду. Головою з'їзду є волиньский митрополит Антоній, предсідателем „противкатолицкої" секциї хольмский епископ Евлогій — імена аж надто звістні в істориї послідних часів, а коли ще поставити коло них Ізвольского і доктора Дубровіна, то про значінє з'їзду для „православія" годі сумнівати ся. Під фірмою реформи православя буде пачкувати ся чорносотенщину „Отся, каже „Речь", неофіциальна ціль з'їзду є останною ставкою гри епископів, що сподіють ся укріпленя абсолютноі духовної власти і побіди церкви — над рухом обновленя, який ширить ся між морально здоровою і ідейною частиною православного духовеньства.

Новинки.

Львів, дня 1-го серпня 1908

— **Ґімназия в Жовкві.** З Відня доносять, що Є. В. Цісар розпорядженєм з дня 17 с. м. позволив на отворене державної ґімназиї з польскою мовою викладовою з початком нового року шкільного, т. є з початком вересня с. р. в Жовкві.

— **Виписи** до Висшого Музичного Інститута тов. ім. Миколи Лисенка (Львів, Народний Дім, II пов.) будуть відбувати ся в днях 30 і 31 серпня, 1 і 2 вересня. Наука розпочинає ся з д. 3 вересня. В Інституті можна побирати науку гри на фортепяні, на скрипці і сьпіву, а по при те науку теориї, гармонії і історії музики. Близших інформаций подасть „шкільний реґулямін Інститута" а вишле єго на жаданє голова товариства проф. Волод. Шухевич у Львові ул. Собіщини ч. 7, до котрого в усіх справах Інститута належить звертати ся.

— **В ткацкім варстаті в Ланцуті** зачинає ся наука з 1 вереснем с. р. Варстат має учити молодіж на фахових ткачів. Наука тревае 2, взглядно 3 роки. Вправний ученик дістає відповідну нагороду, а бідним ученикам дає товариство бурси безплатно нічліг, сьвітло і топливо. Ученики бідні, пильні і реґулярно учащаючі до варстату можуть дістати повне удержанє за доплатою 5—10 К місячно. Кождий укінчений ученик може дістати платну роботу. До науки приймає ся такого, що скінчив народну школу з добрим успіхом і має скінчених 13 літ житя. Хто не скінчив народної школи, має доказати, що инакшим способом научив ся читати, писати і рахувати. Записувати ся можна до 25 серпня. Зголошувати ся до заряду ткацкого варстату ім. Франца Йосифа в Ланцуті. Близші поясненя дає устно або письменно голова Бол. Жардецкий і керманич Василь Пиптюк.

— **Галицькі полки в Боснї.** Міністерство війни видало вже розпорядженє що до відпустки вояків зі служби при полках дісльокованих в окупованім краю. Відпустка наступить по приході рекрутів дня 6 жовтня. З галицких полків піхоти находять ся тепер в Боснї: 1 баталіон 10 ого (перемиского) полку, 3 баталіон 30-ого (львівского) полку, 2 баталіон 57-ого (тарнівского) полку, 4 баталіон 58-ого (станиславівского) полку і 4 баталіон 80-го (золочівского) полку.

— **Вінчаня.** Вінчанє п. Омеляна Марчака, укінч. богослова, з панною Мілею Онишкевичівною відбуде ся в Хишевачах (почта Рудки) дня 4 серпня с. р. — Вінчанє п. Евгена Адрияновича з панною Евгениєю Мариєю Добрянскою відбуде ся д. 4 серпня в Ясеници сільній. — Вінчанє п. Бронислава Гробельского, укінч. богослова, з панною Евгениєю Раставецкою відбуде ся дня 9 серпня в Ліщаві гор. (поч. Бірча).

— **Повінь в Тиролі.** Оногди вечером над долиною ріки Іну шаліла страшна буря зі зливою і градом. В одну мить заграли всї гірскі потоки і поточили розбурхані хвилї до ріки Іну. Підчас повени в одній лише околици Ціллерталь згинуло підчас повени 16 осіб. Град був такий густий, що кілька годин потім застелював ще землю грубою верствою. Шкоди нанесені повенею і градом мають виносити кілька мілїонів корон.

— **Дотеп самоубийника.** В Руан, у Франциї, сусід якогось Феликса Генезі замітив одного рана на єго дверех картку з написию: „Можна війти не пукаючи, в комнаті є висільник". Сусід увійшов і побачив справді трупа, що висів на шнурі. Самоубийник полишив 7 дітий.

— **Репертуар руско-народного театру в Косові.** (Саля „Сокола"). Початок о 7 вечером.

В неділю дня 2 серпня „Маруся Богуславка", образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк дня 4 серпня „Галька", опера в 4 діях С. Монюшка.

В четвер дня 6 серпня „Запорожець за Дунаєм", народна оперета в 3 діях Артемовского. Закінчать: „Вечерниці" твір музичний в 1 дії Ніщиньского.

Білети продає „Народна Торговля", а від 6 години в день вистави каса театру.

— **Виписи учениць** до приготовляючої, I, II і III кляси в прив. женьскій ґімназиї з руским викладовим язиком, надїленій правом публичности, СС. Василиянок у Львові відбудуть ся в днях від 31 серпня до 2 вересня включно в год. 8—12 і 3—6, вступні іспити до приготовляючої і I кл. і приватні за II півріч I кл. (послідні лиш за попередним дозволом Ради шк. краєвої) дня 3 вересня, а вступні до II і III кл. між 5 а 15 вересня. До вступних і приватних іспитів до II і III кл. треба зголосити ся в дирекциї найменше 2 дни перед іспитом. Шкільний рік 1908/9 розпочинає ся торжественним Богослуженєм в церкві СС. Василиянок дня 4 вересня о год. 8 рано. О. Спиридон Кархут, директор женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.

— **Конкурс.** Товариство „Руский Жіночий Кружок" в Коломиї розписує конкурс на 30 місць до Бурси для дівчат. Услівя: 1) Доплата місячна 22 К; 2) одноразовий датск 3 К на інвентар; 3) кождого місяця 1 К на пранє; відповідна скількість біля, одежі і постіль. Поданя вносити найдальше до 15 серпня 1908 р. на руки п. Мінодори Ґнатишакової в Коломиї ул. Мвихівка, ч. 79.

— **Повени.** З Черновець доносять: В горах все ще падуть дощі, в наслідок чого гірскі потоки несучи свої води до рік, спричинили їх виступлене з берегів. Черемош в цілім своїм бігу вилив. Прибережні поля і луки залиті і замулені на кільометер завширшки від берегів. В наслідок позриваня мостів рух на льокальних зелїзницях здержаний. На головних зелїзничих шляхах рух відбуває ся з великим опізненєм. Мости на гостинцях і дорогах поперериванї, так, що майже ціла комунікация возова здержана. Повінь потягнула за собою богато жертв в людях. На филях Черемоша видко людскі тіла, але до них не можна приступити. В Гоголині филї пірвали якусь старушку разом з ліжком. Старушка утонула, заки поспішено їй на поміч. Шкоди величезні. Президент краю др. Бляйлебен призначив значну суму на першу поміч для навіщених повенею.

— **Пожар „Oil City".** Як доносять з Борислава, ратункова акция коло угашеня „Oil City" показала ся зовсім безуспішною. Дзвін, заложений недавно на горіючий закіп, потріскав і стопив ся, а рури, позакладані до відводженя ропи, заткали ся болотом, яке повстало з землі, що розпустила ся в ропі. Одною лише рурою спливає слабо ропа, але і та рура перепалена. Звуженє горіючого терену при помочи

рав кору. Заяць помчав ся впоперек дороги, вириваючи траву своїми витягненими скоками. З галузий упала вивірка, стрясаючи кілька каштанів, два чи три великі бажанти зірвали ся тяжко до леду, в гущавині дерев зробив ся шелест і неспокій, сухе листє, порушене струєю воздуха, зашелестіло долом всьо, що жило, піднесло ся налякане. Пільна миш сховала ся до своєї діри. Втікаючий олень пристанув в корчах, де ми були сховали ся, і напружив свої гарні очи непорушно, тремтячи зі страху. А потім пчоли, мотилі зароїли ся довкола, аж до найменшої мушки з ржавими крилами, що сховали ся таки коло мого дзюба, а котрої я, перепуджена, навіть не сьміла вхопити.

— Мій старий товариш був, як звичайно, спокійний. Цілу свою увагу звертав на псів і вистріли стрільців; коли зближали ся занадто, давав мені знак і ми посували ся трохи дальше, сховані між листєм. Раз я гадала, що ми пропали. Місце, куди ми мусїли переходити, було з кождої сторони обставлене стрільцями. З одної сторони стояв великий чоловік з бокобородами, з другої сторони малий старушок, що оперши ся о дерево, курив спокійно люльку і очи прижмурював немов до сну. Той не був для мене грізний, я бояла ся того великого...

— Не видиш нічого, мала? — сказав до мене товариш, сьміючи ся і без найменшого страху розложивши крила, полетів майже під самі ноги страшного стрільця з бокобородами. І справді той чоловік був так занятий слідженєм ловів, що заким вхопив свою рушницю, ми були вже далеко. Ах, коби ті стрільці знали, кілько малих очий слідить їх рухи з корчів, кілько малих дзьобків здержує сьміх з приводу їх незручности.

Ми ішли чимраз дальше. По дорозі стрінули серну, що гнала на своїх тоненьких ніжках, а відтак саджавку, посеред котрої густі корчі творили остров. На тім острові ми сховали ся. Тут вже пси не могли би нас вислідити. Ми сиділи хвилю, коли до води приволік ся великий козел, на трех ногах, лишаючи на моху за собою сліди крови. Я не могла дивити ся з жалю і сховала голову в листю, однак чула, як зранений пив воду із саджавки, віддихаючи тяжко з горяча...

День кінчив ся. Гуки вистрілів віддаляли ся і були чимраз рідші. Потім всьо замовкло. То був конець. Тихцем ми вернули на рівнину, щоби дізнати ся новин від наших товаришок. Переходячи коло малого дімка, побачили страшну річ! Серни і заяці лежали на березі рова одні на других без житя... Потім лежали сірі куропатви зі шротом в грудех; деякі були молоденькі, як я, ще з пухом під крилами... Нема нічого сумнійшого, як убита птиця... Великий козел немов спав, малий, рожевий язик мав висунений якби до лизаня.

А стрільці, похилені над тою різнею, числячи, підносили в гору зьвірину за окровавлені ноги, за роздерті крила, без ніякої пошани для сьвіжої смерти.

По дорозі ми стрічали бідні, нещасливі зьвірята, зранені припадково і полишені муравлям; пільні миши з писочками повними пороху; сороки, ластівки убиті в леті, що лежали ніжками до гори... А понад тим всім западала швидко осінна, ясна, студена, вогка ніч.

земного валу лише побільшило пожежу, бо ропа, не могучи поміститн ся в малім крузі, переливае ся через насип і горить разом з землею. Наслідком того грозить тепер чимраз більша небезпечність сусідному закопови „Шльонско“, бо ропа пливе огненною струею в сторону того закопу, а в разї сильнійшого вітру огонь може дуже легко перекинути ся. Жиди роблять дальше коло огню, засипаючи его землею. Тимчасом один із співвластителів копальні поїхав на Кавказ, щоби поінформувати ся у тамошних нафтярів, як они гасять подібні пожежі.

— **Здорове зване.** „Figaro“ виказуе, що письменницке зване дуже здорове і що писане повістий, поезий і театральних штук значно продовжуе житє. Париска „Société des gens de lettres“ зачисляе до своїх членів богато старих людий, про котрих славу, що правда, Франция нинї знае дуже мало. Належить до того товариства приміром Франц Фертіноль, що мае 95 літ, дальше Фелікс Надак, що уродив ся в 1820 р., Юлій Брейнар і Фридрих Пассі, уроджені в 1822 р. Крім них мае товариство чотирох членів, уроджених в 1825 р. та богато трохи молодших. З тих цифер „Figaro“ заключае, що літературна робота консервуе людский орґанізм.

— **Перерібка президияльної трибуни в парляменті.** З причини підвисшеня числа віцепрезидентів австрийскої палати послів з 3 на 5 президияльна трибуна в сали нарад мусить бути ще раз перероблена. Вже третий раз від часу заведеня загального голосованя роблять столярі над помноженем місць в парляментарнім будинку. Насамперед мусїли помножити місця для послів, потім показала ся за малою міністерияльна лава і при тій нагоді постарано ся також о місця для четвертого віцепрезидента і протоколянтів, а тепер роблять місце для пятого віцепрезидента. Президияльна трибуна буде тепер так уладжена, що по лівій сторонї президента будуть місця для трех віцепрезидентів, а по правій для двох.

— **Приїзд Американок до Відня.** Оногди приїхало до Відня товариство Американок, зложене з 20 женщин. Істория їх подорожи по Европі така: Редакция ню-йорского тиждевника мод розписала на весну конкурс на стипендию, призначену на подорож по Европі під такими услівями: О стипендию мали право старати ся лише передплатницї згаданої часописи. Кожда з конкуруючих дам ставила свою кандидатуру під голосоване всїх передплатниць і читачок тої часописи в той спосіб, що назвище кандидатки оголошувано в окремій рубрицї, а читачки переписними листками голосували. Голосоване було загальне, а нерівне. І так читачки, котрі заплатили цїлорічну передплату, мали по 4 голоси, читачки з піврічною передплатою розпоряджали 3 голосами; ті, котрі абонували квартально, мали по два голоси; місячні абонентки і всї ті, що куповали часопись поодиноко від кольпортерів, мало по одним голосї. Тому, що згадана часопись в північній Америцї дуже розширена, подїлено „територию“ читачок на виборчі округи. Показало ся, що число читачок по оголошеню сего конкурсу зросло в четверо. І так приміром перша з кандидаток, котрі вийшли побідницями з виборчої урни, назбирала аж $1^1/_2$ міліона голосів. Всїх голосів віддано разом поверх 40 міліонів. Очевидно побідили женщини, що тїшать ся в Америцї найбільшою популярностию.

— **Страшний випадок підчас купели.** З Мостів великих доносять: Дня 27 с. м. вечером п. Генрик Пфайль, контрольор податкового уряду, пішов купати ся з двома синками, до тамошної ріки Рати, не уміючи зовсїм плавати. Підчас купели старший синок, віддаливши ся на глубину, зачав потапати. Батько поспішив на ратунок синови а не уміючи плавати, сам почав потапати. На крик молодшого сина надбіг Петро Шарко, ученик VIII. кляси ґімн., з недалекої хати, скочив до води, не знаючи на глубину і виратував потапаючого хлопця, приводячи его з трудом до притомности. Підчас ратунку хлопця батько пішов на дно ріки, не показуючи ся більше на поверхню води. Відважний ученик хотів також і утопленого контрольора витягнути, але ратуючи хлопця, не запамятав докладно місця, в котрім пропав небіщик. Мимо пошукуваня, утопленого удало ся віднайти аж на другий день. Бл. п. Генрик Пфайль був дуже люблений в кругах інтелїґенциї, міщаньства і селян, чого найліпшим доказом було зібране великої товпи публики на похоронах, що відбули ся 29 с. м.

— **Удар грому в бальон.** В Дрезднї випустило саске товариство воздушної плавби минувшого понедїлка бальон без керми „Цеппелін“, в котрім находило ся двох членів товариства: проф. Пеппель і др. Ернеман. Оба вибрали ся в довшу подорож. По кількох годинах мчали ся у висоті 3000 метрів над Мітляхберґом в Чехії, коли нараз дістали ся в область бурі, яка лютила ся над сею околицею. Один з громів ударив в бальон, трафляючи в его кіш, але на щастє нїхто з їдучих не потерпів. Супротив того дальшу подорож перервано а бальон по кількох мінутах опустив ся на землю, де в Мітляхберзї найшов хвилевий захист.

— **Розбишацтво і крадежи в Росиї.** Коло Янова, винницкого повіта, подільскої ґубернії, доконано в ночи з дня 22 с. м. страшного злочину. У лїсничого, маетку ґр. Холоньского, зібрали ся гості. День перед тим лїсничий привіз був чимало гроший, щоби розплатити ся з робітниками. Дізнали ся про те невідомі доси розбишаки і ограбили весь дім, вирізавши при тім цїлу родину та всїх гостий, разом 11 людий. — В Сьмілій, роменьского повіта (Полтавщина), в ночи на 18 с. м. обікрадено почтовий уряд. Злодії війшли до уряду з кухнї, виваживши двері. В той час в мешканю начальника контори — Смурінова, окрім его, жінки та дітий, не було нїкого; робітниця пішла ще з вечера до дому, а робітник все спав в стодолї. Коли Смурінов почув, що в мешканю щось ходить і вийшов із своєї сьвітлицї в контору з револьвером в руцї, — на него кинуло ся кілька людий, звязали ему руки й ноги, привязали до решітки, а конець верівки прикрутили до вхідних дверий. Жінцї его також звязали руки і ноги й прикрутили до ліжка. Потім злодії взяли у Смурінова ключі від скринї, де вже була наготовлена почта, що на другий день мала бути відвезена у Ромни. З почтової скринї злодії забрали мало не 8 і пів тисяч карбованців гроший, з них поверх 6 тисяч карбованців, що були здані акцизним чиновником. В хатї ввесь час було темно, бо злочинцї огню не сьвітили, навіть лямпадку, що горіла в однім хатї, погасили, через що Смурінов не міг запримітити нї одного лиця злочинцїв. В той час, як поралися злодії в конторі, попри почту проїздив на Ромни сміляньский становий. Крім того, зараз біля будинку почтової контори е кватира стражників. Крім казенних гроший, злочинцї забрали де-що з власного добра д. С., напр. золотий годинник его жінки, трохи карб. гроший та инше. Скінчивши „роботу“ в конторі, злочинцї пішли у їдальню д. С., знайшли півкварти горівки, якусь страву, попоїли, добре випили і зникли.

Телеґрами.

Ішль 1 серпня. Міністер справ заграничних бар. Еренталь був вчера перед полуднем на півторагодинній авдиенциї у Цїсаря, а відтак взяв участь в цїсарскім обідї.

Відень 1 серпня. „Wiener Ztg.“ оповіщуе цїсарский патент розвязуючий долїшно-австрийский сойм і заряджуючий нові вибори.

Відень 1 серпня. Аббас II, хедив Египту, прибув сюди вчера рано з Парижа.

Константинополь 1 серпня. Часопись „Ікдаш“ доносить о димісиї міністра скарбу Зія-паші.

Константинополь 1 серпня. Появило ся султаньске іраде затверджуюче постанову ради міністрів, котрою знесено тайну полїцию.

Париж 1 серпня. В місцевостях Дравель і Віне під Парижем прийшло до кровавих страйкових розрухів. Демонстранти стріляли з револьверів до войска. Стріляно також з вікон. У відповідь на се войско дало кілька сальв, наслідком чого дві особи погибли, а кількадесять потерпіли рани. Богато осіб поранено шаблями.

З войскових потерпіли рани 69 офіцирів і вояків. Власти вислали на терен страйку 500 вояків.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 31 липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	12·30	до	12·50
Жито . .	10·—	до	10·20
Овес . . .	7·—	до	7·20
Ячмінь пашний .	7·50	до	7·70
Ячмінь броварний .	—·—	до	——
Ріпак . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·—	до	11·—
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	—·—	до	—·—
Конюшина біла .	—·—	до	—·—
Конюшина шведска .	—·—	до	—·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

За редакцию відповідае: **Адам Крахмецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).